

În metrou urcă doi copii. Doar unul coboară...

NIMENI

„Probabil cea mai
plină de suspans
carte pe care am
citit-o anul acesta!”

LIZ NUGENT

N-A

„Extrem de
inteligent construită!
Te face să dai pagină
după pagină.”

CARA HUNTER

VĂZUT

NIMIC

ANDREA MARA

TRADUCERE DE MARIA ADAM

THRILLER

LEDA BAZAAR

ANDREA MARA

NIMENI N-A VĂZUT NIMIC

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Pentru regina războinică Alice Hayes, cu drag

1

DACĂ NU LE-AR FI ZIS FETELOR SĂ O IA ÎNAINTE.

Dacă n-ar fi ales redactoearea ei exact acel moment să o sune.

Dacă n-ar fi încetinit pasul ca să se uite la ecran.

Dacă ar fi folosit landoul în loc de căruciorul scump, dar greu de manevrat – perfect pentru zona suburbană din Dublin, dar complet nepotrivit pentru metroul londonez într-o dimineață umedă de luni, în luna august.

Dacă.

Așa cum se întâmplă cu majoritatea dezastrelor, nu există un eveniment, o decizie sau o aliniere greșită a planetelor care provoacă totul, ci o varietate de meandre minuscule de-a lungul dimineții.

Dacă n-ar fi ales ziua aceea să meargă la brunch.

Dacă n-ar fi ales săptămâna aceea să meargă la Londra.

Dacă prietenii lui Aaron n-ar fi avut nevoie de reuniunea de 20 de ani ca să vadă cine e câștigător în viață.

Dacă, dacă, dacă.

Dar iat-o aici, împingând căruciorul cu o mână, manevrându-l ca să-l scoată din lift pe peronul fierbinte și

aglomerat la o oră de vârf și încercând să vadă cine o sună la 8.30 dimineața, când ar fi trebuit să aibă o zi liberă.

— Mergi înainte, Faye, urcă-te cu Bea! îi strigă fetei de șase ani în timp ce copilele, ținându-se de mână, se apropie de ușile metroului. Sunt chiar în urma voastră!

Telefonul sună în continuare, și ea mijește ochii la ecran. Ochelarii de vedere – o necesitate nouă și neplăcută – au rămas în camera de hotel, dar aproape că distinge numele apelantului. Caroline. Redactorea ei. Care știe că e plecată, dar a uitat, în mod convenabil. Împingând căruciorul cu o mână, își mișcă stângaci degetul pe ecran ca să respingă apelul, dar s-a încheiat deja singur. Probabil a pierdut semnalul, acum, că sunt în subteran. Se uită să vadă unde sunt fetele. Două gecii de blugi roz, una mică, una și mai mică, se văd chiar în față. Peronul e plin de navetiști grăbiți, care se împing în față să urce în metrou. Sive încearcă să se strecoare prin mulțime, murmurând „scuze” și „pardon”, conștientă totodată că politețea asta de turist nu e necesară aici. Iar acum e trasă în față de valul ce se apropie de uși, la câțiva metri în spatele copiilor. Printr-o deschizătură îngustă în marea de pasageri, Sive o vede pe Faye cum urcă în tren, ținând-o de mână pe Bea în timp ce urcă și micuța de doi ani.

Și apoi, dintr-odată, ușile se închid.

Copiii sunt înăuntru și se uită pe geam.

Sive e afară și privește înăuntru.

Cu sufletul la gură, se repede în față. Căruciorul, atât de incomod cu câteva clipe mai înainte, devine un berbec eficient în timp ce izbește navetiștii și le strică numele copiilor. Dar degeaba. Trenul se îndepărtează de peron, iar Faye face ochii mari, înțelegând acum ce se întâmplă.

Sive strigă:

— Coboară la prima stație! Faye, prima stație!

Îi arată în față cu degetul și apoi în jos, ca un semnal aproximativ pentru „următoarea stație”, știind că e imposibil ca Faye să o audă sau să o înțeleagă, dar sperând că alt pasager o va înțelege și va coborî fetele din tren.

Așa că trenul pleacă cu Faye, de șase ani, și Bea, de doi ani, la bord, lăsând-o pe Sive pe peron, neajutorată și îngrozită.

Adrenalina sau prezența de spirit care au făcut-o să strige după Faye o părăsesc acum. Își simte mâinile și picioarele vlăguite și încremenite totodată, privind orbește la luminile din spate ale trenului îndepărtat. *Iisuse Hristoase!* Copiii ei sunt în tren, într-un oraș de opt milioane de oameni, într-o dimineață de luni la o oră de vârf. Fără ea. Fără niciun adult. Ce naiba trebuie să facă – să încerce să ajungă la stația următoare? Să alerge până acolo? Cu căruciorul? Să cheme un taxi? Să sune la poliție? I se pare contraindicat să plece din stație. Dacă se întorc aici și ea nu mai este? Dar cum să se întoarcă aici? Oare a văzut cineva din tren ce s-a întâmplat și i le va aduce înapoi? Fac oamenii astfel de lucruri? Cineva vorbește cu ea. O femeie stă lângă ea pe peron. Cu un efort imens, Sive se forțează să fie atentă.

— ...deci rămâi aici, o să găsesc pe cineva să ne ajute, îi spune femeia. Bine?

Sive încuviințează prosteste din cap.

— Bărbatul care stătea în tren lângă micuța ta te-a auzit. Ai văzut, da?

N-a văzut.

— Ți-a făcut semn cu degetele mari în sus. O să-ți coboare fițița la stația următoare. Deci trebuie să ajungem acolo și să găsim pe cineva care să anunțe prin stație.

Sive dă din nou din cap, derutată, recunoscătoare și totodată înspăimântată.

— Următorul tren trebuie să vină peste patru minute. Mă duc să chem pe cineva. Rămâi aici!

Sive face cum i se spune, legănând mecanic căruciorul și uitându-se la șine, de parcă fetele ei ar putea reapărea ca prin farmec dacă și-ar dori asta suficient de mult. Se uită la informațiile despre trenuri. Trei minute până la următorul. Poate s-o facă. Unde e femeia? Se uită în jur. Unde e personalul? Peste tot, navetiștii roiesc pe peron, împingându-se grăbiți. E o căldură înăbușitoare și, în cărucior, bebelușul începe să scâncească. Sive îl mângâie pe obraz și leagănă căruciorul în continuare.

Doamne sfinte, Doamne sfinte, Doamne sfinte!

Dă, Doamne, să fie bine! Să nu se piardă în orașul ăsta imens. Deodată, i se pare o greșeală că a rămas aici. Cum poate să stea pe peron când copiii ei gonesc pe șine către un cu totul alt loc? Întoarce căruciorul exact când un bărbat cu o geacă portocaliu-aprins ajunge lângă ea.

— Copilul dumneavoastră e în trenul Central Line care tocmai a plecat spre Oxford Circus, doamnă? Îmi puteți spune numele și vârsta copilului?

Simplu. Practic. Exact ce are nevoie.

— Doi copii.

Cu răsuflarea tăiată.

— Faye are șase ani, Bea are doi.

El ridică stația.

— Puteți să le faceți o descriere – cu ce sunt îmbrăcate?

Doamne, cu ce erau îmbrăcate? Mintea îi e goală.

Respiră! Concentrează-te!

Nu e momentul să se prăbușească. Își încetinește gândurile și își închipuie fetele exact cum le-a văzut cu câteva minute înainte.

— Amândouă poartă gece de blugi roz. Asortate.

Bărbatul îi face semn din cap să continue.

— Faye are părul blond-deschis. Bea are părul șaten-deschis, ca al meu.

Se oprește. Cum altfel să le descrie? Distractive, amuzante, drăguțe, enervante, adorabile și exasperante. Și dispărute.

— Ambele poartă rochii. Rochia lui Faye e gri-deschis. A Beei e mov. Și au sandale bej în picioare. Faye are rucsac cu *Regatul de gheață II*. Bea are rucsac cu *Patrula cățelușilor*.

Bărbatul nu o mai ascultă. Are stația la gură și îi repetă altcuiva tot ce i-a spus ea. Două fete, de șase și doi ani. Singure în Oxford Circus. Sau nu.

Futu-i!

Încă un minut până ajunge următorul tren. Acum Sive leagănă căruciorul și mai tare.

— Vrei să fac eu treaba asta? întreabă femeia.

Sive o privește pentru prima dată cu atenție. E puțin mai în vârstă ca ea, probabil în jur de 45 de ani, cu părul castaniu cârlionțat și ochi căprui și blânzi.

— O, nu vreau să te rețin – probabil ești în drum spre serviciu? răspunde Sive, observând legitimația pe care femeia o poartă la gât.

— E devreme, e în regulă. Iar trenul trebuie să vină dintr-o clipă în alta. Vrei să merg cu tine?

— O, Doamne, nu pot să-ți cer așa ceva! spune Sive înțeleghătoare, dorindu-și cu disperare ca femeia să rămână cu ea.

Bărbatul cu stația stă cu spatele la ele, dar acum se întoarce. Un tren oprește lângă peron, așa că femeia începe să împingă căruciorul către ușa deschisă, stând la rând în spațiile unui grup de pasageri. Bărbatul îi zâmbește lui Sive și îi face semn cu degetele mari.

— Le-au găsit, spune el. Mergeți la stația următoare! Oxford Circus. Colegii mei vă vor ajuta, doamnă.

Lui Sive aproape că-i cedează picioarele; femeia îi face cu mâna și bărbatul zâmbește. Totul va fi bine.

E cel mai lung drum din viața ei, deși probabil nu durează mai mult de un minut. E-n regulă. Fetele sunt bine. Le-au găsit. O să rămână cu ele. Nu pleacă și nu lasă două fetițe singure pe peron ca să o aștepte pe mama lor. *Imbecila* de mamă! Iisuse Hristoase, cum o să-i explice lui Aaron? Nu contează. Nu contează decât să ajungă acolo și să le vadă din nou. E cald, e lipicios, îi e greu să respire și simte că amețește. Se simte rău. Îi e din ce în ce mai greață cu fiecare respirație întretăiată. În jur, navetiștii se țin de bare și se uită la telefoane, indiferenți față de necazul ei. De nevoia ei disperată ca trenul să se grăbească dracului odată și să o ducă la Oxford Circus. Deodată, a ajuns. Ușile se deschid. Sive împinge căruciorul pe peron, în vârtoarea de navetiști. Unde sunt? Rahat, ar fi trebuit să-l întrebe pe bărbatul acela unde să se ducă după ce ajunge aici! Poate o vor găsi angajații de la metrou? E vreun punct de întâlnire pentru copiii pierduți? Pe urmă, îl vede. Către capătul peronului. Întrezărește geaca de blugi roz și cârlionții șaten-deschis. O ia la fugă.

— Bea!

O ia pe fetița de doi ani și o strânge în brațe, îngropându-și fața în cârlionții fetiței.

— Iartă-mă, scumpa mea! Te-ai speriat foarte tare? A avut Faye grijă de tine?

O femeie îmbrăcată cu o geacă portocalie zâmbește, urmărind regăsirea.

— Bună, scumpo! Eu sunt Rita, spune ea, vizibil încântată să ia parte la acest final fericit.

O bate ușor pe umăr pe Bea, iar Sive îi zâmbește la rândul ei.

Vor avea nevoie cei de la pază de o dovadă că Sive e mama fetițelor? Îmbrățișarea Beei e o dovadă suficientă. Iar Faye, la șase ani, e destul de mare să confirme cine e Sive.

Faye.

Sive se uită în jur.

— Unde-i Faye?

Rita pare derutată.

— Cine?

— Cealaltă fetiță.

— Nu era altă fetiță.

Sive aude cuvintele, dar nu le înțelege. E imposibil ca femeia să fi spus acest lucru. Prin vuietul panicii care o cuprinde, Sive încearcă din nou:

— Fetița mea de șase ani. Faye. Nu era cu Bea?

Acum Rita pare alarmată.

— Mi s-a spus să caut o fetiță în geacă de blugi roz.

— *Două* fetițe în geaci de blugi roz. *Două.*

Sive simte că ridică tonul. Că intră în panică.

— Erau împreună. Faye. Faye are șase ani. Era cu Bea.

Se întoarce spre Bea, pe care o ține tot în brațe.

— Unde-i sora ta, scumpa mea? Bea, unde-i Faye?

— Plecat, răspunde Bea. Faye plecat.

2

SE DEZLÂNȚUIE IADUL. ÎN MINTEA LUI SIVE, CEL PUȚIN, se dezlănțuie iadul. Fetița ei nu e la Rita. Nici la personalul din stație. Și, în timp ce Sive venea înapoi cu metroul, fika ei dispărea în cu totul altă direcție. Mai era în tren? Undeva pe peron? A ieșit din stație? Dar n-ar fi făcut asta. Cu siguranță n-ar fi ieșit din stație. Doar dacă i se părea că e cel mai bun mod de-a o găsi pe mama ei?

— Dar bărbatul din tren? întreabă ea, și panica îi taie respirația.

Rita pare nedumerită.

— Bărbatul?

— Cealaltă femeie a spus că era un bărbat în tren care m-a văzut pe peron și că i-a făcut semn că e în regulă.

Vorbește bălmăjit.

— Cealaltă femeie?

Sive închide ochii o secundă și se forțează să o ia mai încet.

Liniștește-te!

— O femeie din stația Bond Street a văzut un bărbat în tren. I-a făcut semn ca să-i arate că a înțeles când am strigat

la Faye să coboare la stația următoare. Credeam că el le-a coborât din tren și de asta am primit mesajul că sunt aici, că așa a ajuns Bea aici. O, Iisuse!

Rita vorbește în stație. Sosesc și alți angajați cu geți portocalii. Se aude un anunț în difuzoare, dar Sive nu se poate concentra. Se zbate. Îi e rău. Se panichează. O sprijină pe Bea pe șold. Are căruciorul alături. Cercetează mulțimea de navetiști. Aglomerația la urcare. Aglomerația la coborâre. Alt tren. Altă mulțime. Încă un val. Niciun semn. Niciun indiciu. Nicio urmă de Faye.

Cineva sună la poliție. Probabil Rita sau unul dintre colegii ei. Alte anunțuri. Alte geți portocalii. Alte priviri îngrijorate. Dar nici urmă de Faye. Un polițist. Cineva îi cere o fotografie, una de azi, dacă se poate. Se pun întrebări. Se fac descrieri. Se iau notițe. Se trimit poze. Fețe înceteșate din cauza lacrimilor de groază.

— Puteți suna pe cineva? o întreabă o persoană.

Aaron. Trebuie să-l sune pe Aaron.

În cele din urmă, îi dă telefonul Ritei, care face apelul îngrozitor către soțul ei.

— Facem tot ce putem. Sunt sigură că o vom găsi în scurt timp. Toată lumea o caută. Dintr-o clipă în alta. Geacă roz. Rochie gri. Sandale bej. Păr blond. Știți unde s-ar putea duce dacă se rătăcește? Sigur că puteți vorbi cu soția dumneavoastră.

Aaron țipă. Sive trebuie să rămână calmă. Încearcă să-i explice. Îi spune tot ceea ce acum nu crede nici ea – că Faye o să apară, dintr-o clipă în alta. Dintr-o. Clipă. În. Alta.

Numai că nu apare.

3

BĂRBATUL CARE A COBORÂT-O PE BEA DIN TREN SE numește Tim. Acum stă în fața lui Sive, explicându-i ceva, dar ea nu înțelege. Rita vorbește din nou în stație, iar o polițistă care s-a prezentat drept agent de poliție Denham de la Poliția Britanică de Transport îi pune întrebări lui Tim. Sive o trage pe Bea mai aproape și se forțează să fie atentă la ce spune Tim.

— Prietena mea a coborât în Bond Street și îmi luam la revedere de la ea când am văzut-o pe doamna strigând, îi spune el polițistei. Pe urmă, mi-am dat seama că era o fetiță în fața mea.

O arată pe Bea.

— Am înțeles ce s-a întâmplat și i-am spus să coboare la prima stație.

— Și cealaltă fetiță? întrebă Denham.

Tim clatină din cap.

— Îmi pare rău! N-am văzut altă fetiță.

Lui Sive îi vine să vomite.

— Dar era chiar acolo, reușește să îngaime. S-a urcat în fața Beei. Cum de n-ai văzut-o?

Tim ridică din umeri, pe urmă se stăpânește.

— Îmi pare rău... Mi-a luat câteva secunde să înțeleg ce strigați, și vagonul era plin.

Își ridică mâinile în semn de scuză.

— Pe urmă, am văzut-o pe fetiță singură și am întrebat dacă e cineva cu ea, dar nu era nimeni. Și atunci am înțeles ce se întâmplase. Așa că am coborât-o din tren la prima stație.

— Și mergeați la serviciu, domnule? întreabă Denham.

Sive închide ochii o secundă. Ce importanță are? Cum o să-i ajute asta să o găsească pe Faye?

— Exact.

— Unde anume, domnule?

— De șase ani la Anderson Pruitt, contabil-șef, răspunde Tim, deși Denham nu l-a întrebat ce funcție are sau de când lucrează acolo.

În ceața provocată de panică, lui Sive i se pare un răspuns ciudat.

— Și unde se află biroul, domnule – undeva în apropiere? întreabă Denham.

Sive trage aer în piept. Serios, cu ce-i ajută asta?

— Nu, pe Liverpool Street.

— Dar ați coborât aici?

Tim se face roșu la față.

— Ca să mă asigur că fetița e în siguranță. Doar nu era să o las singură pe peron.

— Și cui i-ați predat-o, domnule?

— Cuiva de la pază. Omul știa despre ce e vorba. Primise un mesaj de la Bond Street.

— Și apoi?

— Mergeam spre ieșire, către scări, și am observat-o pe doamna cu fetița, așa că m-am întors să... știți...

Ridică din umeri.

Să ia parte la reuniunea fericită de familie, își spune Sive. Să se bucure de energia bunului samaritean.

— Mulțumesc! spune ea acum. Pentru ce ați făcut. Dar sunteți sigur că n-ați văzut încă o fetiță? Are șase ani – îi arată cu mâna cât de înaltă e Faye – și poartă o geacă la fel ca a Beei. Are părul blond-deschis. N-ați văzut-o?

— Îmi pare rău! îi răspunde Tim neajutorat. Am văzut-o doar pe cea mică.

— În regulă, domnule, am nevoie de datele dumneavoastră de contact în caz că trebuie să vorbim din nou, îi spune Denham, și Tim îi dă numărul de telefon.

Sive o ia pe Bea de pe șold ca să se uite la ea.

— Unde e sora ta? Unde e Faye?

— Urmărește, răspunde Bea solemn, uitându-se la Tim și înapoi la Sive. Urmărește în tren.

Ușile se închid și trenul o ia din loc.
Copiii sunt înăuntru și se uită pe geam.
Sive e afară și privește la ei.

NIMENI NU A VĂZUT CE S-A ÎNTÂMPLAT

Stai pe un peron aglomerat la metroul londonez. Fetițele tale sar în vagon. În timp ce încerci să le ajungi din urmă, ușile se închid, iar trenul pornește, lăsându-te singură în stație.

TOATĂ LUMEA MINTE

Până să ajungi la următoarea stație, te convingi că totul o să se termine cu bine. Curând însă, intri în panică, pentru că pe peron nu te așteaptă doi copii, ci doar unul.

TOȚI SUNT VINOVAȚI

S-a pierdut oare fiica ta? A fost răpită de un trecător? Sau poate că vinovatul este mai aproape de tine decât crezi? Nimeni nu îți spune adevărul, și, cu cât căutările avansează, cu atât este mai dificil să îți găsești copilul...

„Am fost captivată de la primul capitol!”

JANE CASEY

„Andrea Mara este un adevărat star!”

LEE CHILD

